

DÖRÖG. MADARAK DALOLNAK

JULIJAN TAMAŠ

Nincs már Veled mit vitatnom, Istenem!
Előbb magadba fordulj,
s haragudjál csak magadra
tökéletlen voltáért tulajdon Művednek.
Lásd be, gyöngé vagy, mint mi, halandók mind,
kiket örökléttel hitegetsz,
vagy legalább valld be, a világot mikor teremtetted,
megbicsaklott figyelmed. Valld be.
Könnyebb lesz Neked is. Hogy nekünk, vétkeseknek,
szeretetedre és kegyelmedre méltatlanoknak
mindez mit jelent, mondanom
sem kell. Valdd be, szeretsz minket:
szeretsz engemet is, a letaroltat, ki
mint ágas-bogas, buja lombú növendék
nyírfa fekszem itt a földön. És nehogy azt hidd,
lángostorod belém mar. Te lesújtasz,
ám reám fényforgács záporoz.
Még akkor is, ha tudom, fájjon, azt akarod,
s én atyai jóindulatod, gyöngeséged
megértem. Pihenjen kezed.
Kell még e világi vetést válogatnod,
csak valld be, nem ügyeltél eléggé,
vagy gyöngé vagy és szeretetre éhes,
mint én, Teremtményed,
tökéletesebb Másod talán!

A Te lelkedben én, fölocsúdott szívvel:
Engedd, hogy tövemből
legalább két sarjat növesszek hozzád.
S velük engedd, nyelvemnek és népemnek
rengetegje, hogy nem szégyenre termett, hozzád érjen
büszkeségemre s intésül azoknak,
kik a fejszéket erdeinkbe küldték,
mi pedig sem gondolattal, sem tettel
büntetésre, bosszúra, bajra nem szólítottuk őket.
Nincs már Veled mit vitatnom, Istenem!
Te ott fön az egekben, én meg a földön fekszem.
Mától én vigasztallak tégedet,
mert így, csupasz lélekkel, Gyarlóságod megértem,
s a lombos koronámban daloló madarakkal
hözsannázok hangosan, mint
Hírnökeid és Bukott Angyalaid.

Dörög. Madarak dalolnak.
S én velük dicsérem a Te jóságodat.
Hibáidról hallgatok. De nem felejték.

CSAPÓ Julianna fordítása